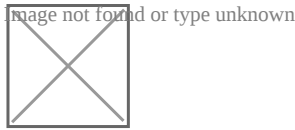

Λιοντάρι και δελφίνι

/ [Πεμπτουσία](#)

[liontari_delfin_mesa](#)

Κάποτε ένα λιοντάρι τριγυρνούσε καμαρωτό σε μια ακρογιαλιά. Καθώς αγνάντευε τη γαλάζια, γαλήνια θάλασσα, διακρίνει στα βαθιά ένα δελφίνι. Το δελφίνι μας έπαιζε με τα νερά, έβγαζε το κεφάλι του στην επιφάνεια τινάζοντάς το με καμάρι, ξαναβουτούσε στα νερά, πεταγόταν ολόκληρο και στροβιλιζόταν στον αέρα, βουτούσε γυαλιστερό στα καθαρά νερά, σηκώνοντας στεφάνια τους αφρούς της θάλασσας.

- Δελφίνι μου περήφανο, σε βλέπω και σε καμαρώνω!

Το δελφίνι μας είδε τον βασιλιά της ζούγκλας με τη χρυσή του χαίτη και τον χαιρέτισε με μια απίθανη βουτιά.

- Εσύ είσαι ο βασιλιάς της θάλασσας στ' αλήθεια, όπως εγώ είμαι ο βασιλιάς στη στεριά. Τι λοιπόν καλύτερο από το να γίνουμε φίλοι και σύμμαχοι;

Το δελφίνι άκουσε πολύ προσεκτικά αλλά και με πολλή χαρά την πρόταση του λιονταριού. Πραγματικά, το καλύτερο θα ήταν να έχουν τους ίδιους εχθρούς και φίλους και να βοηθάει ο ένας τον άλλον στις δύσκολες στιγμές. Αλλά και το λιοντάρι μας με μεγάλη ικανοποίηση και ανακούφιση δέχτηκε τη φιλία και τη συμμαχία του δελφινιού.

Κι έτσι, όταν κάποτε το λιοντάρι ξεκίνησε πόλεμο με τον ταύρο, που από καιρό είχε προβλήματα μαζί του, ζήτησε τη βοήθεια του δελφινιού. Όμως το δελφίνι, ενώ ήθελε να το βοηθήσει, δεν μπορούσε να βγει από τη θάλασσα.

- Προδότη, δειλέ και άχρηστε, φώναζε αγριεμένο το λιοντάρι.

Αλλά το δελφίνι προσπαθούσε να του εξηγήσει πως η φύση το έκανε θαλασσινό και δεν του επέτρεπε να βγει στη στεριά και να βοηθήσει το λιοντάρι μας.

Μήπως όμως και μεις όλοι, όταν επιλέγουμε φίλους και συμμάχους, δεν πρέπει να προτιμούμε αυτούς που μπορούν να μας βοηθήσουν, όταν κινδυνεύουμε; Αυτό δεν είναι το πιο φρόνιμο και λογικό;

Δ.Σ.

Αφήγηση: Κατερίνα Σαββοπούλου

Άκουσε τον μύθο, κάνοντας κλικ παρακάτω

%lontari_delfini%